

Nghe như vậy, một thời đức Phật đi tới nước Xá Vệ, và đến Kheo Thập Cáp Cô Đề c. Bởi vì ngài biết các Tỳ Kheo, Tỳ Kheo nên im lặng. Phật biết, lặng nghe ta nói về việc tị giết (ý) và không tị giết (ý). Các Tỳ Kheo chấp tay lặng nghe lời Phật. Phật biết các Tỳ Kheo, lý do gì gọi là không tị giết? Nếu con mắt không khép lại, hoặc con mắt rơi vào sắc thức, tâm liền rong ruổi; tâm đã rong ruổi bên không được định ý; đã không được định ý thì không biết được như thế; lý thức hiểu (cả và pháp) đã không hiểu thì cũng không thấy được thức hiểu; đã không hiểu không thấy được thức hiểu thì không xử được nghiệp hoặc, cũng không thoát khỏi vô minh rồi bị trôi buồm bởi các nhân duyên khác. Tội như thế sai biệt này đến sai biệt khác đến đến đau khổ chấp nhận. Như thế mà nói, tai cũng vậy, mũi cũng vậy, miệng cũng vậy, thân cũng vậy, và ý cũng vậy; như thế mà tác động gọi là không tị giết.

Phật biết các Tỳ Kheo, lý do gì gọi là tị giết? Nếu tị giết con mắt, ngăn chặn thức không rơi vào sắc, tâm liền không dong ruổi; tâm đã không dong ruổi thì dứt được an lạc; đã có an lạc thì được định ý; đã được định ý liền rõ được thức hiểu tri (cái biết thức hiểu) và rõ được thức hiểu kiến (cái thấy thức hiểu); rõ thức tri và thức kiến rồi thì xử được hoặc nghiệp và thoát khỏi vô minh, và không có gì là không như thế, nhân đây dứt được trí huệ, tâm được an ổn. Sáu căn cũng như thế mà nói, như vậy gọi là tị giết. Như thế nói về tị giết và không tị giết là như vậy.

Phật nói như vậy, tất cả đều vui vẻ tin nhận.

Viết bởi: Thích Nữ Tịnh Quang (Theo Hán dịch: Sư Bà Tịnh Chi Khiêm)